

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. szeptember 12. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. március 29. napján kihirdetett **10.B.490/2011/25.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint :

A vádlott cselekményét **testi sértés bűntettének** [Btk. 170. § (1), (6) bekezdés 1. fordulat) **m i n ő s í t i**.

A vádlott büntetését **5 (öt) év börtönre és 6 (hat) év közügyektől eltiltásra enyhíti.**

A Kecskeméti Törvényszék bünyelnyilvántartásában Bny.1/2012/2-3. tétel alatt kezelt 1 db (márkanév elnevezése) márkájú rövidnadrágot és 1 db (márkanév elnevezése) márkájú fehér pólót a vádlottnak **rendeli kiadni.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a **vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 6.000,- (hatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I N D O K O L Á S :

A Kecskeméti Törvényszék a vádlott bűnösségét a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérletében állapította meg, ezért 8 év börtönre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. Elrendelte a Kecskeméti Városi Bíróság 11.B.834/2010/5. számú

ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását. Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása,
- a vádlott enyhítés, illetve vádelejtés - nyilvánvalóan jogos védelmi helyzetre hivatkozással felmentés -,
- a vádlott védője eltérő minősítés, életveszélyt okozó testi sértés büntetnének megállapítása, enyhítés, másodlagosan a vádlott felmentése végett.

A vádlott fellebbezését részletesen megindokolta (Bf. 5. sorszám).

Ebben elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének nem tett eleget és a beszerzett bizonyítékokat egyoldalúan értékelte. Kizárólag az őt, azaz a vádlottat terhelő bizonyítékokat vette figyelembe, a javára szólókat azonban nem. A fellebbezés szerint a bizonyítékként értékelt tanúvallomások is ellentmondásosak. Észrevételezte a vádlott, hogy a vádirati tényállással szemben - ami kisujj felőli pengetartást ír -, a tanúk hüvelykujj felőli pengetartásról nyilatkoztak. Kifogásolta, hogy az első fokú ítélet 8. oldal 7. bekezdésében az elsőfokú bíróság az iratokkal ellentétesen állapította meg azt, hogy a használt bicskát megvizsgálta, hiszen az elkövetés eszköze az eljárás során nem került elő. Sérelmezte azt is, hogy terhére a bíróság az ittas állapotban történt elkövetést is megállapította, holott erre vonatkozóan sem voltak egyértelműek a tanúvallomások. Álláspontja szerint a nyomozás során törvénytelenül folytatták le a felismerésre bemutatást, és sérelmezte a bizonyítási indítványok elutasítását.

A vádlott bűnösségét kizárólag garázdaság büntetében ismerte el, ezáltal fellebbezése másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére is irányult.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a vádlott terhére bejelentett fellebbezést azonos tartalommal fenntartotta. Indítványozta a bűnösségi körülmények helyesbítését, valamint az eljárás során lefoglalt és a vádlott tulajdonát képező rövidnadrág és póló vádlott részére történő kiadását, mert azokat a vádlott az ítélet kihirdetését követően írásban kérte.  
Bf.I.213/2012/7.

A vádlott védője fenntartotta a vádlott felmentése, illetőleg az eltérő minősítés érdekében bejelentett fellebbezését. A vádlott írásban indokolt fellebbezésére tekintettel elsődlegesen azonban megalapozatlanság okából az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A vádlott írásban indokolt fellebbezését fenntartotta, arra hivatkozott, hogy ő csupán védekezett az őt támadó személyekkel szemben.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket azoknak a cselekmény eltérő minősítésére és a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló részében találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást perrendi hiba nélkül folytatta le. Az ügy érdemi elbíráláshoz szükséges valamennyi bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességükben körültekintően megvizsgálta. Ítéletének jogi indokolásában részletesen számot adott a bizonyítási indítványok elutasításának okáról is. Azokkal a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

A vádlott írásban indokolt fellebbezésében utalt arra, hogy 1. sz. szakértő igazságügyi orvosszakértőt nem tekinti elfogulatlannak, ennek megalapozott indokát azonban nem adta. A szakértő a hamis szakvéleményadás törvényes következményeire történt figyelmeztetés után a nyomozás során előterjesztett szakvéleményét fenntartotta, kellően megindokolta, miért a sértett által előadott bántalmazási mechanizmus révén valószínűbb a sérülések kialakulása. Nem sértett tehát eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a szakvélemény bizonyítékkénti értékelésével.

Alaptalan a vádlottnak az az érvelése is, hogy a nyomozó hatóság a törvényi előírások megsértésével folytatta le a felismerésre bemutatást. Az iratok szerint ugyanis a nyomozóhatóság nem folytatott a Be. 122. §-a szerinti felismerésre bemutatást. Arra nem is volt szükség, hiszen a tanúk azonosították a vádlottat. A fénykép alkalmazása azt szolgálta, hogy a tanú által határozottan megjelölt személy nevét is kétség kívül azonosítsák. A teljesség érdekében jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a nyomozás során elkövetett eljárási hiba sem jelentene feltétlen hatályon kívül helyezési okot. Legfeljebb az adott eljárási cselekményt rekeszteni ki a bíróság a bizonyítékok köréből.

Az elsőfokú bíróság által kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárásra tekintettel a másodfokú bíróság sem tartotta szükségesnek további bizonyítás felvételét.

Az elsőfokú bíróság az általa felvett bizonyítás alapján túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság csak kis mértékben és az ügy érdemére nem kihatóan tartott szükségesnek kiegészíteni, illetőleg helyesbíteni a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint a rendelkezésre álló iratok alapján.

A vádlott előéletére vonatkozó adatokat illetően az ítélet tábla az elsőfokú ítélet tényállását a következők helyesbítette, illetőleg egészítette ki:

Az 1./ pontban részletezett ítélettel kiszabott végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje 2001. január 18. napján, a 2./ pontban részletezett ítélettel kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje 2002. április 13. napján járt le.

A 3./ pontban részletezett ítélettel a bíróság a vádlottat, mint visszaesőt ítélte el.

A 4./ pontban írt ítélettel a bíróság a vádlottat nem 3, hanem 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II./ pontban részletezett ítélet 2006. június 29. napján emelkedett jogerőre. A vádlottnak ezt a szabadságvesztés büntetését 2007. december 25. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

A 6./ pontban részletezett ítélettel a bíróság a vádlottat, mint különös visszaesőt ítélte el.

A Kecskeméti Rendőrkapitányságon 4651/2010.bü. szám alatt indult büntetőügy jelenleg is folyamatban van, a vád tárgyát képező bűncselekményt a vádlott 2010. szeptember 16. napján követte el.

Az első fokú ítélet történeti tényállását akként helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a vádlott a kezében lévő bicskával hüvelykujj felőli pengetartással szúrta meg a sértettet.

A bűncselekmény elkövetésekor a vádlott 190-195 cm magas és 100 kg testsúlyú, a sértett 175 cm magas és 75 kg testsúlyú volt.

Ez utóbbi két kiegészítés illetőleg helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy miért a vádiratban írt kisujj felőli Bf.I.213/2012/7.

pengetartást állapította meg ítéleti tényállásában. Ennek ugyanis ellentmondott a sértett részvételével fogatosított bizonyítási kísérlet, valamint a szakértő azon

nyilatkozata, hogy a sérülési mechanizmus a sértett által előadottak szerint történhetett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában hivatkozott a vádlott és a sértett közötti, a vádlott javára mutakozó fizikai erő és testmagasságbéli különbségre, ennek azonban nem adta tényállásbeli alapját, amit az ítéletábra pótol.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A vádlott felmentésére irányuló fellebbezések annak megállapítását célozzák, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben volt amikor a sértettet megszúrta. Az ezirányú fellebbezés tehát a bizonyítékok mérlegelését támadta. Azt sérelmezte, hogy az első fokú bíróság nem fogadta el a vádlottnak azt a védekezését, hogy őt a sértett és a rokonságába tartozó más személyek támadták meg. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során nem csak a sértettet és az ismeretségi köréhez vagy a rokonságához tartozó, a cselekmény elkövetésekor jelen volt személyeket hallgatta ki tanúként, hanem a szórakozóhely alkalmazottait, az ott biztonsági szolgálatot ellátó személyeket is. E személyek - 1. sz. tanú kivételével - egybehangzóan vallották, hogy a vádlottat nem érte több személy részéről egyidejű támadás. Az a körülmény pedig, hogy a sértett levette a pólóját és mintegy verekedésre hívta ki a vádlottat, nem teremtett a vádlott számára jogos védelmi helyzetet, mert egyrészt a sértettnek ez a magatartása még nem jelentett támadással való közvetlen fenyegetést, másrészt töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy nem hivatkozhat alappal jogos védelmi helyzetre az, aki az ilyen tartalmú kihívást elfogadja, főként pedig az, aki ezt a helyzetet saját maga provokálja ki.

Alaptalan a vádlottnak az az észrevétele, hogy az elsőfokú bíróság csak a terhére szóló bizonyítékokat vette figyelembe. Az elsőfokú bíróság gondosan vizsgálta a tanúvallomások közötti ellentmondásokat és azokat minden esetben megkísérelte feloldani. Az önmagának is ellentmondó vallomások esetén az érintett tanú elé tárta a nyomozati vallomását. Épp e mérlegelő tevékenységének eredményeként nem fogadta el 1. sz. tanú vallomását, mert az szemben állt a többi egybehangzó vallomással.

2. sz. tanú tanúvallomása összhangban állt az igazságügyi orvosszakértő azon nyilatkozatával, mely szerint a bűncselekmény elkövetési eszköze egy 5-6 cm pengehosszúságú bicska volt.

Az ítéletábra annyiban osztotta a vádlotti észrevételt, hogy a bíróság ténylegesen nem vizsgálhatta meg a bűncselekmény elkövetési eszközét, hiszen az az eljárás során nem került elő. A kifogásolt bekezdésben az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan nem konkrét tárgyi vizsgálatot értett, hanem az általa beszerzett adatok egybevetett vizsgálatát.

Az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásában nem állapította meg azt, hogy a vádlott a sértett bántalmazásakor bármilyen, az élet kioltására irányuló kijelentést tett. E vonatkozásban ugyanis a tanúvallomások nem szolgáltatottak kellő bizonyítékot. Az elsőfokú bíróság tehát a vádlotti kifogással ellentétben nem csak a vádlott terhére szóló bizonyítékokat vette figyelembe.

A felmentésre irányuló, a bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezések megalapozott tényállás esetén nem vezethetnek eredményre. Az ítélőtábla az előzőekben már rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság tényállása túlnyomórészt megalapozott volt, azt csak kismértékben, az ügy érdemi felülbírálatát nem befolyásoló részek tekintetében kellett kiegészíteni. Ezért sem a hatályon kívül helyezésre, sem a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Ami a bűncselekmény minősítésének megváltoztatására irányuló fellebbezéseket illeti:

A vádlott csak a nyilvános helyen történt verekezésben, azaz a garázdaság büntetvényében ismerte el bűnösségét. Ezzel lényegében megint a bizonyítékok mérlegelését támadta, ami a már kifejtettekre figyelemmel eredményre nem vezethetett. A védő a fellebbezési nyilvános ülésen súlyos testi sértés büntetvényében indítványozta a vádlott bűnösségét megállapítani. A fellebbezés e tekintetben is alaptalan, hiszen az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a vádlotti szúrások következtében a sértett közvetett életveszélyes sérülést szenvedett. Az első fokú bíróság a bűncselekmény elkövetésének tárgyi oldalán jelentkező tényekből vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott az élet kioltására irányuló egyenes szándékkal cselekedett. Itt jegyzi meg az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott ittasságát is a tanúvallomások egybevetése, mérlegelése alapján állapította meg. A vádlott ittasságának mértéke azonban nem volt olyan fokú, ami kizárta volna az alanyi oldalon jelentkező körülmények vizsgálatát. Ennek alapján nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján Bf.I.213/2012/7.

nem lehetett megállapítani azt, hogy a vádlott részéről elhangzott volna bármilyen, az élet kioltására irányuló kijelentés.

Az elkövetés körülményeit azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta kellő részletességgel. Az irányadó tényállás szerint a sértett lehajolt annak érdekében, hogy a vádlottat a lábainál fogva felemelje, és így az egyensúlyából kibillentse. Ez nyilvánvalóan azzal a következménnyel járt, hogy a sértettnél magasabb és erősebb

fizikumú vádlott testhelyzete sem volt stabil a szűrésok leadásakor. A sértett sérülései, a sértett lehajolt testhelyzete miatt a szakértői vélemény szerint ugyan egy síkban voltak, a vádlott és a sértett bizonytalan egyensúlyi helyzetére tekintettel azonban ezeket a szűrésokat nem lehet kifejezetten életfontosságú szervek ellen irányulónak tekinteni. Az irányadó tényállás szerint is a vádlott megszúrta, megvágta a sértettet, mindebből tehát arra lehet következtetni, hogy a vádlott mintegy kaszáló mozdulatokkal igyekezett a sértett fogásából megszabadulni. Az irányadó tényállás szerint a vádlott az elkövetés napján ittas állapotban, kötekedő magatartást tanúsított már a kocsmban is.

A vádlotti cselekménysort a maga egészében vizsgálva az ítélőtábla arra a meggyőződésre jutott, hogy a vádlott esetében nem hogy az élet kioltására irányuló egyenes, hanem még az eshetőleges szándéokra sem lehet következtetni. Az nem vitás, hogy a vádlott egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet. Magatartásával okozati összefüggésben a sértett közvetett életveszélyes sérüléseket szenvedett. A bántalmazás eszközére, a bántalmazott testtájékra figyelemmel a vádlott tudatában fel kellett hogy merüljön az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége, de eziránt közömbös maradt. Ezért az eredmény tekintetében eshetőleges szándék terheli. A kifejtettekre figyelemmel az ítélőtábla a vádlott cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés (életveszélyt okozó testi sértés) büntettének minősítette.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a minősítés megváltoztatására figyelemmel az ítélőtábla mellőzte az enyhítő körülmények közül a cselekmény kísérleti stádiumának figyelembe vételét, a súlyosító körülmények közül pedig azt, hogy a bűncselekmény elkövetési eszközének kiélezett volta megalapozza annak különös veszélyességét. További súlyosító körülményként értékelte azonban a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés, így a Btk. 83. § (2) bekezdése szerinti középmérték 5 év szabadságvesztés. A bűncselekmény tárgyi súlyára, az elkövető társadalomra veszélyességére figyelemmel az ítélőtábla a középmértékkel azonos 5 év szabadságvesztéssel tartotta elérhetőnek a Btk. 37. §-ban írt büntetési célok elérését. Ezért a vádlott büntetését - a minősítés megváltoztatására figyelemmel - a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat 8 év közügyektől eltiltásra is ítélte, amelynek tartamát az ítélet jogi indokolása szerint a kiszabott szabadságvesztés mértékéhez igazodva határozta meg. Az egységes bírói gyakorlat szerint a mellékbüntetés tartamát nem a szabadságvesztéshez kell igazítani. Annak tartamát a bűncselekmény tárgyi súlyát, az elkövető személyiségét, korábbi büntetettséget figyelembe véve kell meghatározni.

Az ítélet tábla a bűncselekmény tárgyi súlyára és arra figyelemmel, hogy a vádlott az ítéletben elbíralt bűncselekményét felfüggesztett szabadságvesztésének próbaideje alatt követte el, továbbá ugyanilyen jellegű bűncselekményért már volt elítélve, a közügyektől eltiltás tartamát 6 évre enyhítette.

A vádlott kérte a bűnjelként lefoglalt és a tulajdonát képező rövidnadrág és fehér póló kiadását, ezért az ítélet tábla azokat a Be. 155. § (2) bekezdése alapján a vádlottnak rendelte kiadni.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket ítélte részben alaposnak, de az első fokú ítéletet hivatalból felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. szeptember 12.

|                               |                        |                     |
|-------------------------------|------------------------|---------------------|
| Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk. | Dr. Cserhádi Ágota sk. | Sefta Márta dr. sk. |
| a tanács elnöke               | a tanács tagja, előadó | a tanács tagja      |

Bf.I.213/2012/7.

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.213/2012/7. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 10.B.490/2011/25. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. szeptember 12.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.  
a tanács elnöke